

"לראשו עֵטְרַת פֶּזַח"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

קדושת ליל הסדר ודקדוק המצוות

במכתב של **הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל** על חג הפסח, הוא אומר שיש לקיים את המצוות בליל פסח בקדושה, ביראה ולשמח במצוות ש-ה' נתן לנו, יש שמונים כ-67 מצוות בלילה זה.. הוא מזהיר במיוחד על קיום המצוות כראוי: אכילת כזית מצה – לא בצמצום אלא ברווח, וכן במרור כי אם מחסיר אפילו מעט – עלול להפסיד את המצווה, וכותב בלשון חריפה: מי שיש לו דעת – איך לא יפחד להפסיד מצווה כזו, שמגיעה רק פעם בשנה, ומי יודע אם יזכה לה שוב? **ומבטיח** למי שיעשה את המצוות בחשק ויחשוב בשמחה: 'בזה הרגע אני מקיים מצוות הבורא, כמעט ולא ירגיש מרורות כלל'.

השן האחרונה

מסופר על **רבי זונדל מסלנט זצ"ל** בערוב ימיו, כשהיה חלש מאוד נתעלף באמצע התפילה, רופא שהוזעק למקום ראה שמצבו חמור ולא מצא דרך להעירו אלא בעקירת שן (היתה זו שינו האחרונה) כשקם – לא שאל על מצבו הרפואי, אלא "כיצד אוכל מעתה ללעוס את הכזית מצה בפסח?"...

לחיות ולהרגיש

המשגיח **רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל** חי את יציאת מצרים ממש, פעם אמר לתלמידים: "תאכלו הרבה מצות – אתם אוכלים יציאת מצרים!", **רבי במברגר זצ"ל** מספר כאשר דן עם המשגיח בעניני הישיבה, שמע את המשגיח משנן לעצמו בלחש "יציאת מצרים! יציאת מצרים!" ואח"כ סימן לו שאפשר להמשיך לדבר, **עוד מסופר מאחד מחשובי הת"ח**: כיצד בוקר אחד בהשכימו לשחרית שמע רעש מחדרו של המשגיח, הטה אוזנו, והבין שסידר את הרהיטים לשני צידי החדר, באמצע ניצב המשגיח ואמר: "הנה כך עברו בני ישראל את ים סוף!" והוא צועד והספסלים חומה מימינו ומשמאלו, אח"כ פורקו חומות הכסאות על פרעה ופרשיו, ומרן המשגיח יכול לגשת לשחרית.

הבדל קטן – שינוי עצום

מובא בשם ה-**חתם סופר זצ"ל**: לפי הדין איסור חמץ הוא "**במשהו**", ההבדל בין חמץ ל-מצה הוא בין אות ח' לאות ה', שלאות ה' חסר **חתיכה קטנה** כדי שתראה כ-אות ח', רמז לדין שאיסור חמץ הוא אפי' "**במשהו**", חסר "**משהו**" קטן בין חמץ ל-מצה.

חידוש מגיל צעיר

רבי עקיבא איגר זצ"ל כשהיה בן שש, תירץ קושיה גדולה ששאלו את אביו: בגמ' מובא על **ר' ישמעאל בן אלישע** שנכשל והטה את הנר בשבת, והקשו **התוס'** אם בהמתן של צדיקים אין **הקב"ה** מביא תקלה על ידיהן על הצדיקים עצמם לא כל שכן? ואיך באה תקלה **לר' ישמעאל**? ותירצו בשם ר"ת ששמירה זו היא רק כנגד **אכילת איסור** שזה גנאי לצדיק להכשל במאכלות אסורות, **והקשה השואל** את אביו: הלא לפי קבלת **הארי' זצ"ל** מי שנזהר במשהו חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה, ואם אין הקב"ה מביא תקלה של אכילת איסור על ידי הצדיק, הלא בוודאי לא נכשל **ר' ישמעאל** באיסור אכילת חמץ בפסח, ושוב קשה כיצד חטא והטה את הנר? הלא היתה לו את שמירה שלא יחטא כדברי **הארי'**! **ותירץ** הילד עקיבא בן השש: התוס' דייקו ואמרו דווקא '**אכילת** איסור' אין צדיק נכשל, ולפי **רבינו עובדיה מברטנורא** אין אכילה בפחות מכזית, אז על **משהו** חמץ אין שמירה ותיתכן תקלה אפילו לצדיק גמור כ-ר' ישמעאל – ולכן אין סתירה בדברי חז"ל.

הידור מצווה מול הוצאות

הגרי"ז מבריסק זצ"ל נשאל מדוע משקיע הרבה ממון במצות מהודרות? וענה: כשאדם קונה חליפה – משקיע כסף, זו ה"חליפה" שלי – המצות. סיפר **הרב שך** שפעם אמר לו **הגרי"ז**: יש שקונים חליפה או נעליים חדשות וכו' – לכבוד החג, אך אני קונה 'חלוק' – בית חדש,

"לראשו עֵטֶרֶת פֶּזֶז"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

שברור שאין בו חמץ, הכוונה שהבית יהיה נקי לפסח – זה הבגד שאני לובשו לכבוד חג הפסח.

לא להגזים בחומרות

מספר ר' שמואל אהרון יהודלביץ' זצ"ל: מעשה בזוג בירושלים שהיו רגילים לשתות בליל הסדר מיץ ענבים. שנה אחת הבעל החליט להחמיר – לקנות יין משמח משובח, ואף להקפיד לשתות את כל הכוס ולא רק רוב רביעית. הוא עשה קידוש על כוס גדולה (כשיעור ה-חזון איש זצ"ל), והוא ואשתו שתו את כל הכוסות עד תומן. לאחר מכן כאב להם הראש, קשרו מגבות לראשם ונאלצו לנוח, עד שלא יכלו להמשיך את הסדר כראוי. ועל זה נאמר: לא דיין במה שאסרה עליך התורה... ועוד הוסיף וסיפר: מעשה בפרוש אחד שהחמיר מאוד בפסח – לא אכל מצות מחשש חומרות, ואף נמנע מפירות האדמה, ובמשך כל החג חי כמעט רק מאגוזים שקנה משכן ערבי. שנה אחת שם לב שהאגוזים חסרי טעם, ושאל את המוכר מה קרה. התנצל הערבי ואמר שבגלל טרדות לפני חג היהודים לא הספיק השנה למרוח את האגוזים בשומן מן החי, כפי שהיה עושה תמיד – כדי שיהיה לו מה לאכול. ונמצא שכל חומרותיו הביאוהו לאכול דבר שאינו כשר כלל...

מתי יש ליצר הרע שליטה?

בפסח אין "שאור" שהוא יצר הרע אשר מנפח הכל ומשקר, ולכן מתוך 365 ימים תפחית 7 ימים של פסח אשר בהם אין "שאור" – נשארים 358 ימים, 358 גימטריה "נחש" לרמז שבפסח אין ה-"שאור", יצר הרע, הנחש שולט.

ארבע כוסות יין

הגרש"ז אויערבאך זצ"ל אמר: מדוע בקשו חז"ל לזכור 4 לשונות גאולה דווקא ב-4 כוסות יין ולא באגוזים? ומסביר: אם אתה אוכל אגוזים בהתחלה זה טעים ולאחר מכן הטעם יורד ונהיה זר, לעומת זאת ביין נאמר "טובא

גריר" אם אתה שותה יותר התאבון גובר וכל שיעור כוס משפיע ומשמח יותר, לכן בקשו חכמים דווקא ביין לרמז על הגאולה שהתחילה ביציאה מ-סבלות מצרים אח"כ התבטלה העבודה אח"כ היציאה ממצרים, כל שלב הוסיף על קודמיו ושימח מקודמיו...

כוס יין - חירות

"כוס יין" בגימטריה = 156, נכפיל 156 ב-4 כוסות = 624, "חירות" בגימטריה = 624 – יוצא שאם שותים 4 כוסות יין יוצאים לחירות.

ממתי אסור לאכול מצה?

שאלה שנשאלה ל-גרי"ז זצ"ל: מתי מתחיל איסור אכילת מצה? באור ל-14 (בלילה) או ביום ערב פסח (בבוקר)? וענה כתוב במשנה במפורש: "שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה" -משמע שבליילה באור ל-14 עוד אפשר לאכול מצה והאיסור הוא רק מהבוקר.

רבי אלעזר בן עזריה "כבן שבעים שנה"

רבי אלעזר בן עזריה אמר: "הרי אני כ-בן שבעים שנה" – אף שהיה בן 18 בלבד. אם נפחית מ-70 – 18 יוצא לנו כ-בן (52) וגם כנגד שמואל הנביא שנפטר בגיל 52 אשר ר' אלעזר בן עזריה היה גלגולו.

חכם ורשע – לפי הדיבור

איך תדע מי חכם ומי רשע? הכל מתגלה לפי מה שהוא אומר. לכן כתוב בהגדה: "חכם מה הוא? - אומר" רשע מה הוא? - אומר".

למה נאמר "חכם" לעומת הרשע ולא "צדיק"?

הגאון הרב שך זצ"ל מבאר וכן ר' יואל מסאטמאר זצ"ל: כדי להתמודד עם רשע, לא תספיק צדקותו של הצדיק – צריך להוסיף על הצדקות חכמה כדי להכיר בערמומיותו של הרשע. לכן כינה את הצדיק חכם.

"לראשו עֵטֶרֶת פֶּזִי"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

"ואת פתח לו"

"את" בלשון נקבה, למה בלשון נקבה? מבאר ה-**חתם סופר זצ"ל**: בליל הסדר מרבים בדיבור – כמו "נשים דברניות" – לכן נאמר בלשון נקבה. פירוש נוסף: "את" מ-א' עד ת' – יש ללמד הכל לבן, מ-א' עד ת'.

"יכול מראש חודש – תלמוד לומר ביום ההוא"

שני סוגי רבנים: אחד מפרסם את דרשת שבת הגדול מראש חודש עשרה ימים לפני – כדי שיתכוננו וישאלו שאלות, ואחד רק ביום שישי רגע לפני השבת – בלי פלפולים, שני הרבנים רמוזים בדברי ההגדה "**יכול**" – אם הרב יכול להשיב תשובות אזי "**מראש חודש**" הוא מפרסם – אך אם "**תלמוד לומר**" אם תלמיד הוא ורוצה לומר דרשה בלי שישאלו שאלות אזי "**ביום ההוא**" באותו יום הוא מפרסם את הדרשה.

שחרור מוקדם

ה-**בני יששכר** מפרש את הפסוק: "**שבעת ימים תאכל עליו מצות וגו' כי בחפזון יצאת מארץ מצרים**" מה הקשר באכילת מצה לכך שיצאנו בחיפזון? בני ישראל היו צריכים להיות במצרים 400 שנה – בפועל 210 אם כן חסרו 190. המילה "מצה" במילוי (מ"מ, צד"י, ה"א) בגימטריא = 190 - רמז שהמצה משלימה את השנים ובזכותה יצאנו בחיפזון – 190 שנה לפני.

ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא

הגאון מווילנה זצ"ל מסביר: כיצד יצאו בני ישראל 190 שנה לפני הזמן? – משום העבודה הקשה, עבודות של 400 שנים הצטצמו ל-210 שנים, ומביא רמז מדהים לדבר - על המילים "**וימרו את חייהם**" מופיעים הטעמים "קדמא ואזלא" הרומזים שהשעבוד הקשה קיצר את הזמן, "**קדמא**" בארמית **הקדימו**, העבודה הקשה גרמה שהקדימו את זמנם "**ואזלא**" בארמית **הלכו**, הלכו 190 שנה לפני הזמן, לפי זה הוסיף ה-"**חכם**

"הקהה את שיניו"

מבאר **האלישיך הקדוש זצ"ל** הרשע שואל: "מה העבודה הזאת לכם?" התשובה: "הקהה את שיניו", מדוע דווקא השיניים? בגימטריה: רשע = 570, שיניו = 366, ההפרש ביניהם: 204 = צדיק, כלומר: אם "מורידים" את השיניים לרשע – נשאר צדיק, רמז לתיקון הרשע.

מצוות אכילת מצה

מצוות אכילת מצה בליל הסדר היא מצוות עשה דאורייתא של אכילה היחידה גם בלי בית המקדש. והנה במשך השנה הרשע לא מתנגד לתפילה או לימוד, אבל כשהקדושה נכנסת לתחומו, תחום האכילה – הוא מתקומם. האכילה נהפכת למצווה – וזה מפריע לו, לכן שואל "מה העבודה (אכילה) הזו לכם? לכם הצדיקים יש את עבודת הסיגופים והצומות", לפיכך מפרש **המגיד מקוזניץ זצ"ל**: "אף אתה הקהה את שיניו", שאם אינו מאמין באכילת מצה – שיניים למה לו?...

איך נהיה כופר?

רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל מסביר מדוע בהגדה הסדר הוא "ומשום שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעיקר" ולא להפך, שהרי קודם כל כופרים ואח"כ יוצאים מן הכלל – אלא לומדים שקודם אדם מוציא עצמו מן הכלל ואז מדרדר ח"ו לכפירה.

תם או טיפש?

בבבלי: הבן נקרא "תם". בירושלמי: נקרא "טיפש". מסביר **האדמו"ר מסאטמר זצ"ל**: כיון שתלמוד ירושלמי נכתב בארץ ישראל ובארץ ישראל – האוויר מחכים, אם כן מי שלא זוכה לחכמה בארץ ישראל בעל כרחך טיפש הוא, לכן בירושלמי שנכתב בארץ ישראל נאמר על הבן "טיפש" ולא "תם", כשסיפרו זאת ל-**חתם סופר זצ"ל** שיבח וקילס ווארט זה.

"לראשו עֵטֶרֶת פֶּזִי"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

"על המצרים במצרים"

רש"י זצ"ל מפרש שגם בכורי מצרים שהיו בחוץ לארץ מתו, אם כן מדוע נאמר "על המצרים במצרים"? מבאר ר' יוסף יעסל במכת בכורות כפי שהסברנו, הבכורות הכו את הוריהם כדי שישחררו את ישראל וזה קרה רק במצרים ששם היו ישראל משועבדים אבל בחוץ לארץ לא היו ישראל, לכן נאמר דווקא "במצרים".

מכה או הריגה?

בתפילת בערבית נאמר: "המכה בעברתו כל בכורי מצרים ויוציא את עמו ישראל מתוכם" קודם מכה, ואז יציאה. לעומת זאת בתפילת שחרית נאמר: "ממצרים גאלתנו ... כל בכוריהם הרגת" קודם יציאה, ואז הריגה, מדוע יש שינוי ב-סדר ומדוע נאמר פעם "מכה" ופעם "הרגת"? מבאר הגרש"ז אויערבאך זצ"ל: נאמר בגמ' (מסכת שמחות) "הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו", הקב"ה רצה להודיע לישראל על מכת בכורות המצרים אך בני ישראל היו בבתיים לאחר חצות לילה, לכן בלילה – רק הוכו (גססו) ובבוקר – מתו בפועל וכך ראו את המתנה שנתן ה' להם.

גאולה לעומת פדייה

הגאון ר' משה שמואל שפירא זצ"ל מדוע נאמר: "ממצרים גאלתנו ... ומבית עבדים פדתנו" מדוע כפילות הלשון? אלא גאולה = חירות מלאה, לעומת זאת פדייה = החלפת דבר בדבר, לכן ממצרים ה' גאלנו חירות מלאה, אבל מעבדות ה' רק פדה – החליף, מעבדות פרעה ל-עבדות ל-ה' יתברך, "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם"

אני ולא מלאך – אמונה במקום יצר

הסבא קדישא מויזניץ זצ"ל אמר: "ויעל אברהם ממצרים" שהעלה אותיות האמצעיות מ-מצרים שהם "יצר", אח"כ כתוב שהקב"ה אמר "אני יוצא בתוך

צבי" קדמא ואזלא" בגימטריא = 190, לרמז על ה-190 שנה שקדמו ויצאו ממצרים.

"חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים" בהגדה דורשים פסוקים מפרשת ביכורים, ולא מספר שמות המספר על יציאת מצרים בהרחבה, מדוע? בפסח יש מצווה לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ובכל הפסוקים מפרשת ביכורים הלשון הוא בגוף ראשון לרמז זאת, מה שאין כן בספר שמות שם נאמר בגוף שלישי.

סימני רבי יהודה – דצ"ך עד"ש באח"ב

המלבים זצ"ל מפרש: רבי יהודה חילק את המכות, כך שכל שלוש מכות מתחלקות: 2 בהתראה + 1 בלי, הראב"ן זצ"ל פירש: דצ"ך – אהרון נתן עם מטהו, עד"ש – משה נתן ללא מטה, באח"ב – משה נתן עם מטהו, הריב"א זצ"ל פירש: שכל אות שלישית של הסימנים, דהיינו - דצ"ך – כינים, עד"ש – שחין, באח"ב – חושך, כל שלושת המכות הללו שימשו אחד עם השני, כשהיה כינים היה גם מעט שחין וחושך וכו' ודייק שאכן קשורים זה בזה אם תקראם מלמעלה ללמטה ומימין לשמאל, כך:

ח	ש	כ
ש	ח	נ
כ	נ	ם

וכן: חשך ר"ת חשך שחין כינים.

למה "מכת בכורות"?

מבאר ר' חיים מבריסק זצ"ל בכל המכות לא נאמר "מכת", רק בבכורות. הסבר: שאר המכות – שליליות מצד עצמן. אבל "בכור" אינו שלילי, לכן צריך לומר "מכת". אבל לפי המדרש אין שאלה: הבכורים עצמם היכו את המצרים, הם נהיו "מכה" בעצמם שנאמר: "למכה מצרים בבכוריהם" לא נאמר למכה בכורי מצרים, אלא שה' הכה את המצרים על ידי הבכורות עצמם.

"לראשו עֵטֶרֶת פֶּזִי"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

לשונו. מאחר ולא נבחו הכלבים – כאילו "אין שמירה" ויש גנבים, לכן עושים מעשה גניבה זכר לדבר. בעל **"שבט מוסר"** בשם **מנחת אליהו זצ"ל** נותן טעם אחר: רמז ל-"גניבת" הברכות על ידי יעקב אבינו. **ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל** מוסיף: נאמר בפסוק שיצחק אמר ל-עשו: "ויאמר בא אחיך **במרמה**", "במרמה" בגימטריה "אפיקומן" – רמז שיעקב נתן ליצחק אפיקומן כדי שלא יוכל לאכול מציד עשו (ששחט ליצחק כלב!), שהרי "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן", ובכך מנע ממנו לאכול מאכל אסור.

"שפוך חמתך"

ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל היה אומר בבכייה: ריבונו של עולם – איננו יכולים להקריב קרבן פסח וחגיגה, כי הגויים החריבו את בית המקדש – לכן "שפוך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך"

משל הגלות

פעם הגיע **רבי בנימין המגיד מרדין זצ"ל** ל-**חפץ חיים זצ"ל**, ה-**ח"ח** פתח ואמר: "אוי ויי מה יהיה? גלות כה ארוכה, לילה כה חשוך!" ענה **ר' בנימין** במשל: פעם יצאו כמה בעלי בתים לנסיעה ארוכה שארכה ימים בעיצומו של החורף ונסעו בעגלת שלג, ברוסיה בעונת החורף שעות האור הן מועטות, הנוסעים ישנו ביום וקמו בלילה, קראו כמה תהילים וכו' וחזרו לישון, הדבר חזר על עצמו וישנו גם כן ביום והתעוררו בלילה, שוב קראו כמה תהילים וכו' וחזרו לישון, כשקמו עוד פעם בלילה, שאלו את העגלון: "מה קורה כאן? כיצד הלילה כה ארוך?" ענה להם העגלון: "איזה לילה ארוך? כבר עברו יומיים בזמן שישנתם". כך גם הגלות – ישעיה הנביא אמר: **"אתה בוקר וגם לילה"** – כבר היו זמנים של גאולה, אך אנו "ישנים" ואיננו מבקשים באמת. העצה: תפילה ותשובה כהמשך הפסוק **"אם תבעיון בעיו שובו אתיו"**.

מצרים אם נוציא את אותיות "יצר" אשר הם "בתוך מצרים" ונכניס במקום את ה-אותיות "אני" למילה "מצרים" נקבל **"מאמין"**, ז"א הקב"ה הכניס אמונה בעם ישראל וכך הוציאם ממצרים.

"אילו עשה באלוהיהם ולא הרג את בכוריהם דיינו"

בהגדה משמע שקודם נענשו אלוהי מצרים ואחר כך הבכורות, ואילו בפסוק נאמר להפך – שמכת בכורות קדמה. מתרץ **ר' שלום מבעלז זצ"ל**: חשיבות הבכורות הייתה מצד היותם כומרי עבודה זרה. אם הייתה מתבטלת העבודה זרה תחילה – כבר לא הייתה חשיבות לבכורות, ולא היה עניין במכת בכורות. לכן הקב"ה היכה תחילה את הבכורות בעוד שיש להם מעמד, ורק אחר כך את אלוהיהם. לפי זה, כוונת ההגדה: אילו היה ה' פוגע תחילה באלוהיהם – ממילא לא היה צורך במכת בכורות כלל, ולכן "דיינו".

ריבוי המכות – למה?

הגאון מווילנא זצ"ל מבאר את מחלוקת התנאים במניין המכות ר' יוסי הגלילי אמר 50, ר' אליעזר אמר 200 ור' עקיבא אמר 250, הקב"ה הבטיח: "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך". לכן ריבו התנאים את מספר המכות – כדי לכלול כמה שיותר סוגי מחלות בתוך ההבטחה, שלא יבואו על ישראל.

"מצה זו שאנו אוכלים - על שום מה"

המהר"ם מלובלין זצ"ל בשם חתנו מבאר: אין אנו שואלים אם לאכול מצה – אלא קובעים שאוכלים בכל מקרה, בין אם מבינים ובין אם לא. ורק אחר כך שואלים על הטעם. בחינת "נעשה ונשמע".

מדוע "גונבים" את האפיקומן?

ה-**חתם סופר זצ"ל** מבאר: ע"פ הגמרא (סוף מסכת שבת) שם נאמר "עיר שאין בה כלבים – יש בה גנבים", ביציאת מצרים נאמר **"ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב"**

"לראשו עֵטֶרֶת פֶּזִי"

גליון מספר: 01

פרפראות וחידושים לכבוד

חג הפסח

הגדי - טוב עשה הכלב שהרגו; אם כן המקל לא עשה טוב שהכה את הכלב, והאש ששרפה את המקל עשתה טוב, והמים שכיבו את האש לא עשו טוב, והשור ששתה את המים עשה טוב, והשוחט ששחט את השור לא עשה טוב, ומלאך המוות שהרג את השוחט עשה טוב, ולבסוף - הקב"ה ששחט את מלאך המוות לכאורה ח"ו יוצא שלא עשה טוב והרי "הצור תמים פעלו"? נבהלו השומעים ולא ידעו להשיב והתחילו להבין שעומד מולם לא "כפרי פשוט" אלא תלמיד חכם. אמר להם: בתחילה היה סכסוך בין הגדי לחתול, וייתכן שהיו מסתדרים ביניהם. אך הכלב התערב שלא לצורך יוצא שכל החישוב הקודם הוא טעות, ולכן הכלב לא עשה טוב, והמקל שהכהו עשה טוב, והאש ששרפה את המקל לא עשתה טוב, והמים שכבו את האש עשו טוב, והשור ששתה את המים לא עשה טוב, והשוחט ששחט את השור עשה טוב, ומלאך המוות שהרג את השוחט לא עשה טוב, והקב"ה ששחט את מלאך המוות עשה טוב מאוד והכל מסתדר. סיים ואמר ברמז: כך גם במחלוקת בין גדולי ישראל - אין לאדם להתערב ולקחת צד מבלי להבין, אל תהיה הכלב של חד גדיא.

כוח הקדיש

אנו אומרים פעמים רבות ביום "יתגדל ויתקדש שמיא רבה", אך אין הגאולה מגיעה - מדוע? התשובה: חוסר עומק וכוונה. עיקר העבודה - כוונה אמיתית בקדיש, הן של האומר והן של העונים.

סיפור - רבי יהונתן אייבשיץ ו"חד גדיא"

לעיתים יש מחלוקות בין רבנים, ויש אנשים שנוקטים צד מבלי להבין כלל את עומק הדברים. כך היה במחלוקת הידועה על רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל, שעלו טענו קשר לשבתאות, בעיקר סביב עניין הקמעות שכתב. מסופר, שכך היה נוהג לספר הגאון רבי מנחם כץ זצ"ל בליל הסדר, כפי ששמע מרבו ה-חנתם סופר זצ"ל, ששמע מרבו רבי נתן אדלר זצ"ל, והוא שמע זאת מפי רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל עצמו: בימי המחלוקת הסוערים, כשהעולם היה כמרקחה, הגיע רבי יהונתן לעיר אחת והתארח בפונדק. ישבו שם כמה אנשים ושוחחו ביניהם בגנותו, מבלי להכירו. התקרב אליהם ואמר בענווה: "אינני תלמיד חכם אלא כפרי פשוט, אך יש לי קושיה בהגדה של פסח, אולי תוכלו לעזור לי." שאל על סדר "חד גדיא": אם החתול עשה רע ואכל את

~ 6 ~

הידעת? בעלון אחד יש 1,839,000 מצוות!!!!

מסלולים:

1. כ-100 עלונים (עלות 40 ש.). רווח של:

183,900,000 מצוות!!!!

2. כ-280 עלונים (עלות 100 ש.). רווח של:

514,920,000 מצוות!!!!

3. כ-700 עלונים (עלות 250 ש.). רווח של:

1,287,300,000 מצוות!!!!

לתרומה לעלון - מס' חשבון: 658967 | מס' סניף: 672 | מס' בנק: 12

טלפון: 055-670-2116

אנו מזמינים אתכם לקחת חלק בפעילות המבורכת של מוסדותינו ולתרום ל: כולל אברכים | ישיבה גדולה וקטנה לבעלי תשובה וגרי צדק | תלמוד תורה תרומתכם תניב לכם זכויות רבות ותסייע בהמשך הפצת התורה והידאה על טהרת הקודש.

לתרומה למוסדות ניתן לפנות:

• במייל | L580636942@gmail.com

• בטלפון | 03-522-2378

מס' חשבון: 97814 | מס' סניף: 621 | מס' בנק: 17

קוד מוסד: 8982

ידושלים | יוסף חכמי 42

בני ברק | שאול המלך 1

טל' | 03-522-2378